

slippe for den simple Pligt at dementere paa det Sted, hvor hans første Udtalelser ere fremkomne? Stillingen er i dette Øjeblik saaledes, at den danske Gesandt i Berlin staar med eet Ansigt overfor det tyske Publikum og hæfter overfor det for de Udtryk, han har brugt til „Lokal-Anzeiger“s Interviewer Nytaarsdag 1908, og at han staar med et andet Ansigt overfor det danske Publikum, til hvilket han har sagt: Disse Udtryk ere ikke mine og kunne ingenlunde være mine. Jeg spørger, om det er en værdig og sømmelig Stilling for en dansk Gesandt at staa i, med nogle Udtalelser rettede til det ene Folk, hos hvilket han er akkrediteret, og med andre Udtalelser rettede til det andet Folk, hvorfra han er udsendt, og hvori han fralægger sig, at han har brugt de første Udtalelser.

Gesandten er jo i dette Tilfælde Repræsentant for den danske Regering, og hvis Gesandten har bragt sig i en tvetydig Stilling i dette Forhold, og hvis han altsaa staar som en Mand, der har ført tvetunget og tvetydig Tale, saa falder Bebrejdelserne igen tilbage paa den danske Regering, som ogsaa rammes af Beskyldning for at være tvetunget eller tvetydig i dette Forhold. Men dette Forhold er et af de vigtigste Forhold, hvor vort Folk er mest ømtaaleligt og ikke taaler nogen Tvetungethed eller Tvetydighed. Jeg tillader mig derfor at bede den højtærede Minister udtale sig om denne Sag, saa vi faa at vide, hvad han mener om den, om han har foretaget sig noget i Anledning af dette Tilfælde, eller om han maaske agter at foretage sig noget i denne Sag. Jeg tænker, at den højtærede Ministers Udtalelser kunne være vejledende for Behandlingen af Lovforslaget i Udvalget, idet det maaske af den højtærede Ministers Udtalelser vil fremgaa, i hvor høj Grad det kunde tiltrænges, at der i Tjenestereglementet for danske Diplomater blev opstillet bestemte Regler for, hvorledes de have at forholde sig, naar de lade sig interviewe, og hvorledes de have at forholde sig, naar de bagefter skulle dementere. Jeg skulde ikke tro, at det var vanskeligt at formulere saadanne Regler, og jeg tillader mig at afvente den højtærede Ministers Udtalelser derom.

N. C. Christensen: Det ærede Medlem for Nørresundby (Jensen-Sønderup) benyttede i Gaar Lejligheden til at imødegaa mine Udtalelser fra forleden Dag. Han gjorde gældende, at min Tvivl om, at man havde valgt det rette ved at op-

rette to Departementer i Udenrigsministeriet i Stedet for at oprette et Handelsministerium, ikke havde noget paa sig, idet en Omordning af Udenrigsministeriet vel er afhængig af, om de rette Mænd kom til at lede Afdelingen i Udenrigsministeriet, men det samme jo ogsaa vilde være Tilfældet, om der blev oprettet et særligt Handelsministerium. Det er naturligvis rigtigt; men jeg tror dog, at hvis man ikke havde den rette Mand i Udenrigsministeriet til at udfylde Departementschefspadsen, vilde man vel sagtens ved Valget af den Minister, der skulde forestaa Ministeriet, tage Hensyn til, at det blev en Mand, der havde de nødvendige Kvalifikationer til at lede et saadant Ministerium, og saa vilde der i hvert Fald blive opnaaet større Betyggelse, end man vil være i Stand til at opnaa ved det, der her foreslaas. Jeg udtalte endvidere min Frygt for, at de to Departementer i Ministeriet ikke vilde blive ligestillede. I den Anledning sagde den højtærede Udenrigsminister, at de 2 Departementer naturligvis ikke altid vilde blive absolut ligestillede; det vilde blive afhængigt af, hvilket Departement der i Øjeblikket havde den for Staten vigtigste Virksomhed; og det indrømmer jeg naturligvis vil blive Tilfældet. Men der bliver det jo ogsaa Spørgsmaalet, om de, der skulle bedømme Virksomheden, ville være i Stand til at træffe det rette, om de ville være lige saavel i Stand til at se det vigtige i de økonomiske Spørgsmaal som i de politiske. Det er der, jeg har mine Tvivl. Jeg er bange for, at det, der hidtil har været dominerende i Udenrigsministeriet, ogsaa vil blive det i Fremtiden, og at man som Følge deraf ogsaa vil tage større Hensyn til de politiske Bevægelser i Udlandet end til de økonomiske. Det skulde glæde mig, om jeg har taget fejl heri, men jeg er ingenlunde sikker paa det.

Da de øvrige Talere samtidig med at omtale dette Spørgsmaal ogsaa have omtalt Spørgsmaalet om Gesandterne og deres Lønninger, skal jeg ogsaa dvæle lidt derved. Mens jeg har udtalt min Enighed i, at man burde gaa til de Lønninger, som ere foreslaaede for Udenrigsministeriet, saa er jeg ikke saa enig i det, man foreslaar i det næste Forslag om Gesandternes Lønninger. Det kan godt være, at dersom man skal bevare Gesandtskabsinstitutionen i lige saa vid Udstrækning som hidtil, bliver det ogsaa nødvendigt at gaa til de Lønninger, der foreslaas. Men jeg tror, at de Penge, man giver ud der,